

ת"ד (תל אביב) 12175-12-22 - מדינת ישראל נ' נתן יבדייב (עציר)

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

19 פברואר 2025

ת"ד 12175-12-22 מדינת ישראל

נ' יבדייב(עציר)

לפני כבוד השופט שי שלהבת

1. מדינת ישראל

בעניין: המאשימה

ע"י בא כוחה עו"ד בללו
נגד

נתן יבדייב (עציר)

הנאשם

ע"י בא כוחו עו"ד בן שחר

גזר דין

רקע וטיעוני הצדדים

הנאשם הורשע בהליך 12175-12-22 לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של גרימת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה לפקודת התעבורה (נוסח חדש) (להלן: "פקודת התעבורה"); התנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה") ונהיגה בחוסר זהירות בניגוד להוראות תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה. במסגרת הכרעת הדין זוכה הנאשם מעבירה של נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה והורשע תחתיה בעבירה נהיגה בניגוד להוראות תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה כאמור.

האירוע נשוא ההרשעה, התרחש ביום 24.5.22, בשעה 23.30 או בסמוך לכך. הנאשם נהג ברחוב בן גוריון בבת ים מכיוון צפון לכיוון דרום; מול בית 142 ברחוב האמור חצו שלא במעבר חציה שני מעורבים מכיוון מזרח לכיוון מערב משמאל לכיוון נסיעת הנאשם אשר לא אפשר להם לחצות בבטחה, פגע בהם והפילים על הקרקע. כתוצאה מהתאונה נחבלו המעורבים חבלות של ממש ואושפזו, האחת לתקופה של 16 ימים והשני לתקופה של 7 ימים.

לאחר מתן הכרעת הדין, צורף לדיון בתיק גם הדיון בתיק 6987-07-22 (להלן: "ההליך שצורף"), במסגרתו הודה הנאשם על פי הודעתו בעבירה של נהיגה בפסילה, בניגוד להוראות סעיף 67 לפקודת התעבורה. בהתאם לכתב האישום בהליך שצורף, נפסל הנאשם מנהיגה ע"י קצין משטרה ביום

עמוד 1

25.5.22 וביום 16.7.22, בשעה 02.59, נהג ברכב ברחוב מצדה 109 בבאר שבע.

במסגרת הטיועונים לעונש, הדגישה ב"כ המאשימה כי אין מחלוקת בנוגע לתוצאות התאונה, מאחר ומהמסכים הרפואיים הוגשו בהסכמה וכן את הנזק שנגרם למעורבים. ב"כ המאשימה עדכנה כי המעורבים לא התייצבו בבית המשפט לנוכח מצבם הבריאותי; המעורבת עברה ניתוח בהרדמה כללית ושהתה באשפוז תקופה בת 16 ימים והמעורב שהה 7 ימים בבית החולים ולאחריהם הועבר לאשפוז. לגישת המאשימה, ממוקם הנאשם ברף העליון של הנהיגה בחוסר זהירות ואף ברף התחתון של נהיגה בקלות ראש כשהפסיקה במקרים של תאונות דרכים עם חבלות של ממש משקללת את מידת הרשלנות של הנהג הפוגע ומידת הנזק שנגרם והפגיעות שנגרמו למעורבים יגבילו אותם למשך שארית חייהם. לאור זאת, סברה המאשימה כי יש להטיל על הנאשם עונשים ברף הגבוה של הענישה, תוך הפניה לכך שרשלנותו הובילה לסבל שנגרם למעורבים בעוד שהוא לא לקח אחריות. בנוגע לעבירת הנהיגה בפסילה, הדגישה המאשימה, כי הנאשם בחר לנהוג במסגרת פסילה מנהלית בת 60 יום שהוטלה עליו בגין התאונה.

לסיכום טיעוניה, עתרה המאשימה להטלת ענישה שתכלול מאסר בפועל בן 6 חודשים, גם בהתחשב בחוסר יכולתו של הנאשם לרצות עבודות שירות וזאת במצטבר לכל מאסר אחר אותו הוא מרצה; פסילת רישיון נהיגה בפועל שלא תפחת מארבע שנים; פסילה מותנית של 8 חודשים לשלוש שנים, מאסר מותנה של 8 חודשים לשלוש שנים, פיצוי הולם למעורבים וקנס.

לשאלת בית המשפט, מסרה ב"כ המאשימה כי שקללה בטיעוניה את חלקם של הולכי הרגל.

ב"כ הנאשם, הפנה לזיכוי של הנאשם מעבירה של נהיגה בקלות ראש והרשעתו בעבירה קלה יותר של נהיגה בחוסר זהירות, תוך שהוא מדגיש את רמת הרשלנות הנמוכה של הנאשם ותרומתם של הולכי הרגל לקורות התאונה. באשר לפגיעות שנגרמו למעורבים, סבר ב"כ הנאשם כי מהמסמכים שהוגשו לא עולה כל הגבלה שעלולה להימשך לאורך שנים, דבר המטיל ספק בדברי המאשימה. לגישת ב"כ הנאשם, ניהול ההליך אינו פועל לחובתו של הנאשם שכשלי המשטרה אמורים לפעול לטובתו. באשר לנסיבות האישיות, ציין ב"כ הנאשם כי בגין התאונה עומדים בפניו שני כתבי תביעה נזיקיים, הרכב בו נהג בעת התאונה היה שכור ולא מבוטח כך שבפני הנאשם הוצאות כספיות בגין ניהול ההליך הנזיקי בעוד שהמעורבים זכאים לפיצוי מלא בזכות חברת קרנית. עוד הוסיף כי בשנתיים שחלפו מאירוע התאונה השתנו נסיבות חיו של הנאשם, השווה כעת במאסר בגין הליך אחר. באשר לעבירת הנהיגה בזמן פסילה, הדגיש ב"כ הנאשם שמדובר בהרשעה ראשונה בעבירה מהסוג האמור, הנאשם טעה בתאריך, נטל אחריות והיה נתון תחת אירוע התאונה החריג.

לסיכום טיעוניה, ביקש ב"כ הנאשם להטיל על הנאשם עונש של 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל, פסילה על תנאי וקנס, תוך עתירה להטלת עונשים צופי פני עתיד במקרה הצורך, ללא רכיב של מאסר.

הנאשם, מסר כי נטל מלכתחילה אחריות לתאונה וסייע ללא התחמקות. באשר לנהיגה בפסילה, הסביר כי טעה בתאריך וסבר שהפסילה הסתיימה ב - 15 לחודש בעוד שהסתיימה ב - 25. כן ציין כי

הוא עצור כשבעה חודשים ומקווה להשתחרר בשחרור מנהלי בחודש ספטמבר 25.

עיון בגיליון הרשעותיו התעבורתיות של הנאשם מלמד כי הוא מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2012 ולחובתו 8 הרשעות קודמות, כולן בעשור האחרון. לא נרשמו לחובתו של הנאשם עבירות של נהיגה בזמן פסילה וגרם תאונת דרכים.

עיון בבפ"ת 8160-07-22 מלמד כי הנאשם ריצה פסילה שיפוטית תקופה של כ - 6.5 חודשים.

ניתוח והחלטה

במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, הובנה שיקול הדעת השיפוטי בכל הקשור לענישה.

בהתאם להוראות סעיף 40ג לחוק העונשין נקבע כי:

40ג. (א) בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט.
(ב) בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40א, ואולם בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי הוראות סעיפים 40ד ו-40ה.

במסגרת סעיף 40 ט לחוק העונשין נקבעו נסיבות ביצוע העבירה בהן יתחשב בית המשפט לצורך קביעת מתחם הענישה בגין העבירה:

בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם כאמור בסעיף 40ג(א), יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם:

- (1) התכנון שקדם לביצוע העבירה;
- (2) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה;
- (3) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה;
- (4) הנזק שנגרם מביצוע העבירה;
- (5) הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה;
- (6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את

משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו;

(7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה;

(8) מצוקתו הנפשית של הנאשם עקב התעללות בו על ידי נפגע העבירה;

(9) הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1;

(10) האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו;

(11) הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה.

(ב) לעניין נסיבות כאמור בסעיף קטן (א)(6) עד (9), בית המשפט יתחשב בהן ככל שסבר שהן מפחיתות את חומרת מעשה העבירה ואת אשמו של הנאשם, ולעניין נסיבות כאמור בסעיף קטן (א)(10) ו-(11) - ככל שסבר שהן מגבירות את חומרת מעשה העבירה ואת אשמו של הנאשם.

בהתאם להוראות סעיף 40א לחוק העונשין נקבע שבגזירת העונש בתוך מתחם הענישה שנקבע, רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות הבאות שאין קשורות לנסיבות ביצוע העבירה:

(1) הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו;

(2) הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם;

(3) הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשתתו;

(4) נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב;

(5) מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה;

(6) שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו;

(7) התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה;

(8) נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה;

(9) התנהגות רשויות אכיפת החוק;

(10) חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה;

(11) עברו הפלילי של הנאשם או העדרו.

סעיף 40ב לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט לשקול נסיבות נוספות בעת גזירת העונש

"אין בהוראות סעיפים 40ט ו-40א כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת מתחם העונש ההולם, וכן נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה לשם גזירת העונש המתאים לנאשם."

סעיף 40א לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עוסק האופן קביעת נסיבות

הקשורות בביצוע העבירה ומורה:

(א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

(ג) בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר; בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מקילה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי.

(ד) בלי לגרוע מהוראת סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

ס"ח תשע"ב מס' 2330 ה"ח 241

הנה כי כן וכמוסבר גם במסגרת **עפ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 5.8.2013) לצורך גזירת העונש, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירה וזאת בהתחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בתוך מתחם העונש יתחשב בית המשפט בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. חריגה מהמתחם תיערך במקרים חריגים.

במקרה של הרשעת נאשם בריבוי עבירות חל סעיף 40ג לחוק העונשין על פיו:

40ג. (א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של

הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת.

הנאשם הורשע בארבע עבירות בשני אירועים. שלוש מהעבירות נעברו באירוע התאונה ואחת בנהיגתו של הנאשם בפסילה. לאור זאת הרי שיקבע מתחם עונש הולם לכל אחד משני האירועים ולאחר מכן יגזר עונש נפרד לכ"א מהאירועים ולחילופין עונש כולל לשניהם.

תאונת הדרכים

הערכים שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם בגין תאונת הדרכים הנם שמירה על שלום הציבור ועל ביטחונם של עוברי הדרך. לאור תוצאות התאונה בשילוב עם התנהגותם של המעורבים, הרי שדומה כי מידת הפגיעה האמורה בינונית

עיון בפסיקה המתייחסת למקרים בהן הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה בניגוד להוראות תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה בשל תאונות בהן נגרמה חבלה של ממש למעורב מלמד כדלקמן בקשר למדיניות הענישה הנהוגה:

באשר לעקרונות הכלליים של מדיניות הענישה בתאונות בהן נגרמו חבלות של ממש, ניתן לפנות לדברי כבוד השופט האוזרמן מבית משפט זה במסגרת **תד (ת"א)**

13341-02-20 מדינת ישראל נ' שמואל ישראל (פורסם בנבו, 15.5.22):

"הלכה ידועה היא שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים. ראה: עפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (06.09.12).

ברע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (16.08.12), קבע ביהמ"ש:

" לענישה ההולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהם נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

טווח הענישה בתאונות שתוצאתן גרימת חבלה של ממש, כדוגמת התאונה שבפני, הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפגיעות שנגרמו והשלכותיהן על חיי הנפגע.

ברף העליון מצויים גזרי דין בהם עונשי פסילה ארוכה, בנוסף למאסר בעבודות שירות או ריצוי צו של "צ, מקום בו רשלנות הנהג גבוהה ו/או תוצאות התאונה קשות (ניתוחים והליכי שיקום ממושכים). מנגד, וברף התחתון מצויים גזרי דין, בהן נגזרו עונשי פסילה קצרים יותר, מקום בו רשלנות הנהג לא הייתה גבוהה ו/או תוצאות התאונה, על אף החבלה של ממש, לא היו

קשות."

דומה כי עקרונות אלו באים לידי ביטוי בפסיקה המתייחסת ספציפית לתאונות דרכים עם חבל"ש בגינה הורשע נאשם בעבירה של נהיגה בניגוד להוראת תקנה 21(ג) האמורה.

במסגרת **רעפ 7195/15 מיכאל טשסלי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.2015), יוחסה לנאשם עבירה של נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) בצירוף סעיף 38(3) לפקודת התעבורה. "מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 14.5.2013, נהג המבקש ברכב מסוג "פולקסוואגן", ברחוב דיזינגוף בתל אביב-יפו, מכיוון צפון לדרום. באותה העת, חצתה ז'ניפר אבסירה (להלן: הולכת הרגל), ילידת 1984, את הכביש, בסמוך למעבר חצייה, בכיוון תנועתו של המבקש. המבקש, כך נטען, אשר נהג בקלות ראש ולא נתן תשומת לב מספקת לדרך, המשיך בנסיעה ופגע בהולכת הרגל (להלן: התאונה). מעוצמת ההתנגשות, נפלה הולכת הרגל על מכסה המנוע, פגעה בחוזקה בשמשת הרכב וניפצה אותה. כתוצאה מן התאונה, נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש, ונגרמו לה אמנזיה וחתך בקרקפת, שבר בזיז, שבר בסקרום ושברים מרוסקים באגן.

3. לאחר ניהול משפט הוכחות, החליט בית המשפט לתעבורה לזכות את המבקש מן העבירה שיוחסה לו בכתב האישום, ולהרשיעו, תחת זאת, בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות הגורמת חבלה של ממש, לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"ט-1969 (להלן: תקנות התעבורה) וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

בית משפט שלום קבע כי "מתחם העונש ההולם למעשיו של המבקש, נע בין פסילת המינימום, בת שלושת החודשים, הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה, לבין פסילה משמעותית, לתקופה של מעל ל-12 חודשים."

העונש שנגזר על הנאשם כלל פסילת רישיון נהיגתו בפועל לשלושה חודשים, פסילה מותנית של 3 חודשים למשך שלוש שנים וקנס בסך 1,800 ₪.

בית המשפט המחוזי דחה, בין השאר, ערעור על גזר הדין ובית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור שהתייחסה להכרעת הדין.

במסגרת **רעפ 1420/13 איגור זורקובסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.2.2013), נדון ענינו של מי ש "נהג בחוסר זהירות בכך שהסיע את רכבו לאחר כדי לתמרן את מיקומו ליד משאבת הדלק, לא נקט באמצעי זהירות על מנת למנוע פגיעה או סיכון, לא הבחין בהולכת הרגל, פיה צינמן, ילידת 1938 (להלן: המתלוננת), (אשר הלכה מאחורי רכבו, התקרבה אליה יתר אל המידה, פגע בה בכף רגלה השמאלית, והפילה לכביש. כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש, ובכלל זה, נגרמו לה שברים בכף רגלה."

בגין מעשיו הורשע הנאשם בעבירה של "נהיגה בחוסר זהירות וגרם חבלה של ממש, לפי תקנה

21(ג)לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בקשר עם סעיף 38((3לפקודת התעבורה) נוסח חדש.]"

בית משפט קמא פסק כי " מתחם הענישה בעבירה זו הינו פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 עד 12 חודשים".

עונשו של הנאשם הועמד על 7 חודשי פסילת רישיון נהיגה, פסילה מותנית וקנס.

במקרה זה, דחה בית המשפט המחוזי ערעור שהוגש, בין היתר, על גזר הדין ובית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור.

במסגרת **רעפ 50888-10-24 עופר שוקרון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.11.24), דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי שבתורו דחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום.

בהתייחסו לנסיבות המקרה ציין בית המשפט לתעבורה באשדוד: "נהג הנאשם במונית בחוסר זהירות, פנה שמאלה בצומת מבלי לתת זכות קדימה לרוכב האופניים החשמליים שהגיע לצומת ממולו ואשר לו נתונה זכות הקדימה בצומת, גרם להתנגשות האופניים בדופן ימין של רכבו, ובכך גרם לתאונת דרכים שכתוצאה ממנה ניזוקו המונית והאופניים ורוכב האופניים נחבל חבלות של ממש בדמות חבלה באזור הלסת, בשפה עליונה, חתך גדול ומדמם שנתפר, שבירת שן, רושם לשבר באף וחבלות נוספות כמפורט בכתב האישום, רוכב האופניים הורדם, הונשם ואושפז שלושה ימים בטיפול נמרץ."

ובהמשך: "לאחר שבחנתי את נסיבות ביצוע העבירות בתיק שבפני, לאחר שקבעתי כי רשלנות הנאשם אינה ברף גבוה, ולאחר שנתתי דעתי לחומרת הפגיעות, ולכך שבגופו של רוכב האופניים נמצאו סמים ואלכוהול, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע מענישה שאינה כולל מאסר ועד מאסר קצר אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, פסילה בת 5-18 חודשים, וענישה נלווית."

העונש שהוטל ובבית המשפט לתעבורה וכאמור אושר בערכאות הערעור עמד על : פסילה מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים; פסילה על תנאי בת 4 חודשים; פיצוי בסך של 1,800 ש"ח לנפגע העבירה; וכן התחייבות בסך 2,000 ש"ח להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע למשך 3 שנים.

במסגרת **רעפ 8612/20 יורם גבאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.1.21) נדון ענינו של מי ש"נהג בחוסר זהירות תוך שסטה לשולי הכביש לאחר שהגיע לעומס תנועה, וחסם את דרכו של רוכב אופנוע שנהג בשולי הכביש והתנגש בו. כתוצאה מהתאונה, רוכב האופנוע נחבל בגופו חבלות של ממש, נגרמו נזקים משמעותיים בגופו והוא נזקק לניתוח חירום. הנאשם הורשע על פי הודעתו, בין השאר בעבירה של נהיגה בניגוד להוראות תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

על הנאשם הוטלו בבית המשפט לתעבורה עונשים של: קנס בסך 2,000 ש"ח; פסילת רישיון

נהיגה לתקופה של 16 חודשים; פסילה על תנאי למשך 3 חודשים; וכן מאסר על תנאי למשך 3 חודשים לבל יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, בגין העונשים שהוטלו, נדחו.

כן ניתן לפנות להחלטת בית המשפט המחוזי בת"א **בעפת (ת"א) 52836-08-15 יגאל וגה גרסיה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.9.15)

"ביום 28.3.13 בשעות הצהריים בצומת הרחובות פרוג ופרישמן בת"א נהג בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21 גוסעף 38 ((3 לפקודת התעבורה גרם לתאונת דרכים בחוסר זהירות עת לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת רגל ופגע בה.

אותה פגיעה גרמה על פי כתב האישום לנפגעת חבלות של ממש, שברים פתוחים בגפיים התחתונים ובאגן שיצרו צורך שתעבור ניתוחים בהרדמה כללית, אשפוז ממושך ושיקום."

בית המשפט לתעבורה "גזר את דינו לעונשים שונים במרכזם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות של 4 חודשים ופסילה בפועל ל- 40 חודש."

בהותירו על כנו את גזר דינו של בית משפט קמא קבע בית המשפט המחוזי: "גזר הדין בעבירות הנוגעות והקשורות לתאונות דרכים והפוגעות בגופו של אדם הינו בעיקרו תוצאה של איזון שנעשה מקום ויש לעשות זאת חומרת הרשלנות של הנהג הפוגע וחומרת הפגיעה של הנפגע. המערער הורשע בכתב האישום בעבירה בניגוד לתקנה 21 (ג) ולא בעבירה לפי סעיף 62 ((2 לפקודה, אבל עדיין הרשלנות בה לקה המערער איננה קלה ואף הפגיעה בהולכת הרגל היתה קשה מאוד. מדובר באשה כבת 72 אשר היתה עצמאית, עובדת טרם לתאונה אשר חייה התהפכו מקצה אל קצה אחרי התאונה והפכה לשבר כלי."

עוד ניתן לפנות לפסיקתו של בית המשפט המחוזי בחיפה במסגרת **עפת (חי') 4955-04-20 פאולה קולר נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 8.6.20), בו נדון ענינה של מי שנהגה "ברכב פרטי, ברח' החשמונאים קריית מוצקין והגיעה סמוך לבית מס' 35; הכביש במקום הינו דו-מסלולי מופרד על ידי שטח הפרדה בנוי ללא גדר דו-נתיבי, בכיוון נסיעת המערער, בצד ימין מקום חניה מוסדר לכלי רכב, ובמקום קיים מעבר חציה הנראה היטב לעין. בהמשך צוין כי באותה עת במקום הנ"ל ומימין לשמאל, ביחס לכיוון נסיעת המערער, חצתה את הכביש בהליכה בתוך מעבר החציה הולכת רגל שהספיקה לחצות 5 מטר מהמעבר, וזאת לאחר שהבחינה כי המערער נעצרה לפני המעבר."

עוד נטען, כי המערער נהגה ברכב בחוסר זהירות, בכך שלחצה בטעות על דוושת הגז בעת שהולכת הרגל הייתה בחזית רכבה, לא אפשרה להולכת הרגל להשלים את החצייה בבטחה ובפגיעה בה. בעקבות התאונה נחבלה הולכת הרגל בגופה חבלות של ממש, הובחנו בגופה

שברים כמפורט בכתב האישום. הולכת הרגל אושפזה בבית החולים מיום 21/12/2018 עד 26/12/2018 וכן נגרם נזק לרכב המערערת בדמות מעיכה במכסה המנוע.

בעקבות תיקון שנערך בכתב האישום, הורשעה הנאשמת בעברה של נהיגה בחוסר זהירות בניגוד להוראות תקנה 21(ג), תחת נהיגה בקלות ראש בניגוד להוראות סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

בהמשך

"בית משפט קמא בנסיבות המיוחדות שעמדו בפניו, סבר כי עונש של מאסר בפועל, אף בדרך של עבודת שירות, אינו הולם בנסיבות העניין וכי ניתן להסתפק בעונשים משמעותיים מוחשיים אחרים, לצד עונשים צופים פני עתיד, אשר ירתיעו את המערערת תוך שמירת האינטרס הציבורי הרחב. ונמנע בדרך זאת מלהשית על המערערת, חרף תוצאות התאונה הקשה, עונש מאסר בפועל.

9. ביחס לרכיב הפסילה בפועל, הרכיב מושא הערעור בפניי, סבר בית משפט קמא שנוכח חומרת הפגיעות שנגרמו להולכת הרגל ומידת אחריותה של המערערת, יש מקום להטיל עליה פסילה ממושכת, בנוסף לעונשים נוספים. אי לכך, השית בית משפט קמא על המערערת פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים בפועל. בנוסף, מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים, למשך 3 שנים, שלא תעבור עבירה של נהיגה בעת פסילה ותורשע בגינה, וכן פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שהיא לא תעבור אותה עבירה שעליה הורשעה, או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה וכן קנס בסך ₪ 2,000 ופיצוי לנפגעת בסך ₪ 2,000.

בהמשך: "עיון מוקפד בפסקי דין מלמד, כי מדיניות הענישה הנוהגת לגבי עבירות תעבורה במקרים דומים בהם נגרמו חבלות קשות, נעה על פני מנעד רחב יותר מכפי שקבע בית משפט קמא, ומושפעת מנסיבותיו של כל מקרה לגופו.

בכל הקשור ברכיב הפסילה בפועל, קבע בית משפט קמא מתחם עונש הכולל פסילה בפועל לתקופה שבין 9 חודשים ועד 18 חודשים...

לגישתי, מתחם הענישה אמור להיות, ברף התחתון עונש המינימום - 3 חודשי פסילה ולא 9 חודשים, כפי שקבע בימ"ש קמא. קביעת עונש מינימום על ידי המחוקק, מבטא את הסף התחתון של מתחם הענישה ומכאן נדרש בימ"ש לקבוע רק את הרף העליון של המתחם. " בנסיבות העניין, העמיד בית המשפט המחוזי את פסילת רישיון נהיגה של המערערת בפועל על 6 חודשים.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה עמדה פסיקת בתי המשפט על כך שהנסיבות שיש לשקולן בעבירות דומות הנן בעיקר מידת רשלנותו של הנאשם ותוצאות התאונה (ראה למשל **עפת (ת"א) 9298-02-15 ברוך קטנוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.2.15) (להלן: "עניין קטנוב") וכן **עפת (ב"ש) 27985-02-20 מדינת ישראל נ' אלכסנדר יעקובסון** (פורסם בנבו, 29.7.20)).

באשר לרמת הרשלנות שיש לייחס לנאשם, (שאפשר ושיבוצה כנסיבה לעניין העונש הנה כ "חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה או מכוח השיקולים הנוספים שרשאי בית המשפט לשקול מכוח הוראות סעיף 40יב לחוק העונשין), אפנה להכרעת הדין בה קבעתי כי למיטב הבנתי, לנאשם אחריות לקרות התאונה שהייתה נמנעת. עם זאת, בצד הקביעה האמורה, הבאתי בחשבון בעת הרשעת הנאשם בעבירה קלה מזו שיוחסה לו מלכתחילה את העובדה שהמעורבים חצו את הכביש שלא במעבר חציה בשעת לילה, בשעה שהנאשם נהג במהירות של 30 קמ"ש (לפי קביעת הבוחן המשטרתי ע"ס דברי הנאשם) ולא נתן דעתו לכביש באופן רגעי. בנסיבות אלו הרי שלא ניתן להבנתי לקבוע את רשלנותו ברף הגבוה, אך גם לא ברף הנמוך לאור התרחשות התאונה שהייתה נמנעת. לאור זאת, דומני כי רמת הרשלנות שיש לייחס לנאשם הנה בינונית ואף בינונית - נמוכה.

דומה כי לעניין זה ניתן להיעזר בדברי כבוד השופט בן יוסף מבית המשפט המחוזי בת"א במסגרת **עפת (ת"א) 9298-02-15 ברוך קטנוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.2.15), בו נדון ענינו של מי שהורשע בעבירה של נהיגה בקלות ראש בניגוד להוראות סעיף 62(2) לפקודת התעבורה:

"חומרת העבירה ומידת הרשלנות כפי שראה אותה, הן התוצאות הקשות של התאונה, שני המרכיבים העיקריים בקביעת הנסיבות לצורך תיחום מתחם הענישה בעבירות רשלנות מעין אלה והן הגורמים המאזנים אשר בנסיבות האישיות של המערער וגורמים נוספים..." לא ניתן לומר שמדובר ברשלנות ברף הגבוה הקיים. אין מדובר במי שלא ציית לרמזור אדום, אין מדובר במי שנהג במהירות מופרזת, אין מדובר במי שלא התחשב בקו לבן או עבירה קשה דומה, אלא במי אשר לזמן קצר ניתק את הריכוז בנהיגה קדימה. מנגד, כאמור, אין ספק התוצאה קשה מאד."

לעניין תוצאות התאונה, הנבחנות למיטב הבנתי כ "נזק שנגרם מביצוע העבירה", הרי שעקרונית כאמור במסגרת ע"פ 53/69 ישראל כהנא נגד מדינת ישראל, כג(1) 375 "חבלה של ממש היא חבלה שאיננה רק מריטה, שפשוף או חבלה אחרת של מה בכך.:

עיון בת"ד/4 "סיכום ביניים רפואי, שנערך במרכז הרפואי ע"ש סוראסקי, מלמד כי המעורב שהה בבית המשפט 7 ימים, שוחרר להמשך טיפול בקהילה והתקבל לשיקום. לא עולה מהמסמך האמור, נזק תמידי למעורב.

ב"מכתב שחרור רפואי" שנערך במרכז הרפואי ע"ש סוראסקי, בעניינה של המעורבת, תוארו פגיעותיה, צוין כי שהתה באשפוז 15 ימים, "הערכה שיקומית - שיקום באשפוז", כי המעורבת זקוקה להסעה

באמבולנס ושיקום באשפוז ולהוצאת סיכות ותפרים כשבועיים לאחר מועד השחור במסגרת קופת חולים. מהמסמך עולה פגיעה חמורה במעורבות, אך לא עולה נזק תמידי או בלתי הפיך.

עיון ב - 4/ת ו - 5/ת, מלמד על חבלות של ממש כאמור בכתב האישום, בעקבותיהן נזקקו המעורבים לאשפוז, שיקום וטיפול בקהילה. אפשר והשלכות הפגיעות ישפיעו על המעורבים בהמשך חייהם, אך מהמסמכים שצורפו, הדבר אינו עולה בבירור כמו גם לא נלמדת גרימת נזק בלתי הפיך. לעניין זה, יוזכר כי לא צורפו מסמכים באשר למצבם של המעורבים בחלוף הזמן.

בנסיבות אלו הרי שתוצאות התאונה אינן קלות כלל ועיקר ובהיעדר אינדיקציות בקשר למצב הנפגעים לאחר שחרורם מאשפוז, יש להבנתי למקם את פגיעותיהם ברף הבינוני-גבוה.

לאור כל האמור לעיל, בהתחשב בערכים המוגנים, בפסיקה שהובאה ובנסיבות ביצוע התאונה, הרי שלמיטב הבנתי עומד מתחם הענישה הראוי במקרהו של הנאשם על מאסר מותנה ועד ארבע חודשי מאסר בפועל שאפשר וירוצה על דרך של עבודות שירות, פסילה בפועל לתקופה שבין 20-3 חודשים, פסילה מותנית, התחייבות וקנס שאפשר וישולב עם פיצוי לנפגע.

בכל הנוגע לקביעת עונשו של הנאשם במתחם, הרי שדומה כי לאור היותו של הנאשם במאסר ממושך, קיים פוטנציאל גבוה לכך שהעונש שיוטל עליו בהליך זה, יפגע במאמציו להמשיך את חיוב לאחר שחרורו.

לעניין הנזקים שנגרמו לנאשם, הרי שכאמור בהסברי בא כוחו, שהצגתם לא נתקלה בהתנגדות המאשימה או בניסיונות סתירה מצידה, צפוי הוא להוצאות כבדות בגין ההליכים המשפטיים נשוא התאונה וזאת מאחר והרכב בו נהג בעת התאונה היה שכור ולא מבוטח. דומני כי יש בכך כדי להוות נסיבה מקלה עבור הנאשם שלא נשא באחריות לבטח את הרכב הרלוונטי כשבעת שכירת רכב, סביר כי השוכר יניח שהרכב מבוטח.

עברו התעבורתי של הנאשם (המחזיק כאמור מעלה ברישיון נהיגה משנת 2012 וצבר לחובתו 8 הרשעות קודמות) אינו מכביד כלל ועיקר ואינו כולל כאמור הרשעה בגין תאונת דרכים.

כאמור בדברי בא כוחו, אין בניהול הליך ההוכחות לעמוד לחובתו של הנאשם (בעיקר לאור זיכוי מעבירה מרכזית שעמדה כנגדו והמרתה בעבירה קלה יותר). עם זאת, מאחר ושינוי סעיף העבירה נבע מנסיבות התאונה ולא בשל התנהלות משטרת ישראל, הרי שאין בהתנהלות האמורה כל נסיבה שיש בה בכדי להקל עם הנאשם.

באשר לרכיב חלוף הזמן, הרי שחלפו, שנתיים ותשעה חודשים ממועד התאונה, דבר המהווה פרק זמן

שאינו מבוטל. עם זאת, לאור העובדה שכתב האישום הוגש כשבעה חודשים לאחר התאונה והליך נוהל ע"י ב"כ הצדדים באופן מעמיק ורציני לצורך בירור האמת, הרי שאין בפרק הזמן האמור לעמוד כנסיבה לטובת הנאשם.

לאור כל האמור הרי שלעניות דעתי יש להעמיד את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם בכל הנוגע לרכיב המאסר ובמרכז המתחם בכל הנוגע למשך פסילת רישיון הנהיגה. זאת בצד ענישה צופה פני עתיד מרתיעה בדמות מאסר מותנה, פסילה מותנית כמו גם חיובו בתשלום פיצוי לנפגעים.

הנהיגה בפסילה

באשר לעבירת הנהיגה בפסילה הרי שהערכים שנפגעו הם ביטחונם של עוברי הדרך ושמירת הסדר הציבורי. לאור ביצוע העבירה תוך הפרת החלטת קצין משטרה בקשר לאירוע תאונתי, הרי שדומה כי בינונית מידת הפגיעה.

באשר לפסיקה המתייחסת למדיניות הענישה בעבירה של נהיגה בפסילה, ניתן לפנות לדברי בית המשפט המחוזי בחיפה במסגרת **עפת (חי') 61668-08-23 מדינת ישראל נ' עמאר עיסא** (פורסם בנבו, 29.1.24) (להלן: "עניין עיסא"):

"עיון בפסיקה מלמד כי מתחם העונש ההולם בעבירה של נהיגה בזמן פסילה נע בין מאסר מותנה הכולל פסילת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת עד 24 חודשי מאסר בפועל וכי תקופת המאסר בפועל תקבע בהתאם לנסיבות והעבר התעבורתי - ראו לעניין זה והשוו: רע"פ 7982/13 עדיאל שגן נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.1.14); רע"פ 8013/13 מסעוד נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.12.13); רע"פ 1211/12 אברהם נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.2.12); רע"פ 8253/10 שלמה גיא נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.1.11); רע"פ 3878/05 יעקב בנגוזי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.5.05)."

עיון במקרים בהם נדונה הרשעה בפסילה בפעם הראשונה מלמד על יישומו של מתחם הענישה שצויין בעניין עיסא כדלקמן:

במסגרת **רעפ 889/14 עקיבא פישר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.2.2014) נקבע כי: "יוער כי אין להקל ראש בעבירה נהיגה בזמן פסילה, גם אם מדובר בפסילה מנהלית ולא על פי צו שיפוטי (ראו גם: רע"פ 898/13 וייס נ' מדינת ישראל, פסקה (10.2.2013))."

באשר לעונש שנגזר על הנאשם, קבע בית המשפט לתעבורה ש"למבקש עבר תעבורתי בעבירות שונות, אך הדגיש שזו הפעם הראשונה שהמבקש עבר עבירת נהיגה בזמן פסילה הראשונה של המבקש"

על הנאשם הוטלה ענישה של "קנס בסך 4,000 ש"ח, פסילת רישיון לתקופה של 16 חודשים

בפועל ופסילה ומאסר על תנאי.

בית המשפט המחוזי דחה את הערעור ובית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור בקובעו שהעונש שנגזר "אינו מן החמורים והוא ראוי בנסיבות המקרה."

בעפת (חי') 3557-08-21 מוחמד קדח נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.3.22) (להלן: "עניין קדח") שיצא תחת ידיו של בית המשפט המחוזי בחיפה, נדון ענינו של נאשם שהורשע בנהיגה בזמן פסילה מנהלית שהוטלה ע"י קצין משטרה. בית משפט קמא קבע "כי מתחם הענישה בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, נע בין מאסר מותנה, בנסיבות מקלות שכוללות נהיגה בפסילה בפעם הראשונה ועבר תעבורתי שאינו מכביד, ועד שנת מאסר, כשמדובר בעבירה חוזרת ונשנית או עבר תעבורתי מכביד, וכי רכיב הפסילה בפועל נע בין 6 חודשים ועד 5 שנים, לצד רכיבי ענישה נוספים."

בית המשפט לתעבורה גזר את העונשים הבאים: "חודשיים מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על

תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה או של נהיגה בזמן פסילה;
24

חודשי פסילה בפועל במצטבר לכל פסילה אחרת; 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים; קנס
בסך

1,500 ₪; וכן חתימה על התחייבות כספית על סך 2,500 ₪ לבל יעבור עבירה בה הורשע."

במקרה זה דובר בנאשם בעל עבר פלילי שבאמתחתו 14 הרשעות תעבורתיות כבדות.

בית המשפט המחוזי קבע: "כי מתחם הענישה שנקבע ע"י בית המשפט לתעבורה הינו סביר והולם בנסיבות העניין". לנוכח נסיבותיו של הנאשם נסיבות העניין הומר עונש המאסר בפועל מאחורי סורג ובריא לעונש בן 4 חודשים שירוצה על דרך של עבודות שירות. רכיב הפסילה שהוטל על ידי בית משפט קמא, נותר על כנו.

במסגרת עפת (נצ') 51817-04-19 מדינת ישראל נ' יועד זכריה (פורסם בנבו, 22.7.19) (להלן: "עניין זכריה"), דן בית המשפט המחוזי בנצרת במקרהו של נאשם הורשע לראשונה בעבירה של נהיגה בזמן פסילה כשלחובתו 12 הרשעות תעבורתיות במהלך 7 שנות אחיזתו ברישיון נהיגה, ביניהן נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וגרימת תאונת דרכים. בשל שיקולי שיקום הקל בית משפט קמא בעניינו והעמידו תחת צו מבחן למשך חצי שנה. בית המשפט המחוזי לא התערב ברכיב זה, אך החמיר את רכיב הפסילה בפועל והעמידו על 8 חודשים בתוספת קנס בסך 1,000 ₪. בנוסף לכך הוטלו בבית משפט קמא רכיבים בהם לא התערב בית המשפט המחוזי בדמות פסילה מותנית ומאסר מותנה בן 4 חודשים למשך שנתיים.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרי שדומה כי רב פוטנציאל הנזק שהיה צפוי להיגרם

מביצוע העבירה, לאור העובדה שהפסילה הוטלה, בשל התאונה בה היה מעורב הנאשם ודווקא לאור דברי ב"כ לפיהם בעת ביצוע העבירה היה הנאשם תחת התאונה (מבלי שהוגש ערר כנגד הפסילה המנהלית).

באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, הרי שהנאשם מסר כאמור בבית המשפט כי טעה בתאריך וסבר שהפסילה הסתיימה ב - 15 לחודש בעוד שהסתיימה ב - 25. הנהיגה בפסילה נערכה באמור ביום 16 לחודש בשעה 2.59. להבנתי ניתן להתייחס לדברי הנאשם מכוח הוראות סעיף 40 לחוק העונשין וזאת כראייתם כמתייחסים לנסיבה לגביה לא יכל הנאשם לטעון בשלב בירור האשמה, עת הודה בעבירה ללא ניהול הליך הוכחות. המאשימה לא התנגדה להעלאת הסברו של הנאשם ודומה כי ניתן לראותו כנסיבה הפועלת לטובתו.

לאור כל האמור לעיל, בהתחשב בערכים המוגנים, בפסיקה שהובאה ובנסיבות ביצוע התאונה, הרי שלמיטב הבנתי עומד מתחם הענישה הראוי במקרה של הנאשם בגין עבירת הנהיגה בזמן פסילה על מאסר מותנה ועד שנת מאסר בפועל שאפשר ותרוצה על דרך של עבודות שירות במגבלת הזמנים האפשרית לריצויים, פסילה בפועל לתקופה שבין 6-30 חודשים, פסילה מותנית, התחייבות וקנס.

בכל הנוגע לקביעת עונשו של הנאשם במתחם, הרי שדומה כי אף לגבי עבירת הנהיגה בפסילה הרי שלאור היותו של הנאשם במאסר ממושך, קיים פוטנציאל גבוה לכך שהעונש שיוטל עליו בהליך זה, יפגע במאמציו להמשיך את חיוב לאחר שחרורו.

דומה שלזכות הנאשם עומדת נטילת אחריותו על העבירה, ללא העלאת טענת השגה שנפלה בהבנת תאריך סיום הפסילה המנהלית בשלב מוקדם יותר של ההליך. יצוין לעניין זה, כי עיון במסגרת בפ"ת 8160-07-22 שנלווה להליך שצורף בפני, מלמד כי הנאשם הסכים לפסילתו עד תום ההליכים באמצעות בא כוחו.

לעניין חלופי הזמן, הרי שחלפו בשנתיים ומחצה ממועד ביצוע העבירה. פרק זמן זה, לא יעמוד לזכות הנאשם לאור העובדה שבמהלכו התנהל ההליך ועיון בפרוטוקולי הדיונים שנערכו בו מלמד כי התבקשו דחיות ע"י ההגנה לאור קיומו של ההליך המקביל בפני (יובהר כי אין בכך בכדי להביע ביקורת כלשהיא על ב"כ הנאשם האמון על הגנתו ובחר לנהלה באופן המיטבי לתפיסתו).

כאמור בעת קביעת מתחם העונש בגין אירוע התאונה, עברו התעבורתי של הנאשם (המחזיק כאמור מעלה ברישיון נהיגה משנת 2012 וצבר לחובתו 8 הרשעות קודמות) אינו מכביד כלל. דומה כי בכך יש לאבחן את ענינו של הנאשם מענינם של הנאשמים שצברו לחובתם עבר תעבורתי מכביד בהרבה עניין קדח וזכריה שהוזכרו מעלה.

לאור כל האמור הרי שלעניות דעתי יש להעמיד את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם בכל הנוגע

לרכיב המאסר ובמרכז המתחם בכל הנוגע למשך פסילת רישיון הנהיגה. זאת בצד ענישה צופה פני עתיד מרתיעה בדמות מאסר מותנה, פסילה מותנית והתחייבות.

גזירת הענישה בגין שני האירועים

כאמור מעלה, הורשע הנאשם בשלוש עבירות בגין אירוע התאונה ובעבירה אחת של נהיגה בזמן פסילה באירוע השני. בהתאם בסעיף 40ג לחוק העונשין ולפסיקה בעניין סעד, הרי שלאחר קביעת עונש הולם לכל אחד מהאירועים נשוא הרשעת הנאשם על בית המשפט לגזור עונש לכל אחד מהאירועים בנפרד, תוך קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר, או עונש כולל לשלושתם.

במסגרת **תפ (ת"א) 60588-12-18 מדינת ישראל נ' אביב (בן בנימין) טלמור** (פורסם בנבו, 4.1.23) קבע כבוד השופט כבוב בשבתו בבית המשפט המחוזי בת"א ענישה הולמת לכל אחד משלושה אירועים בהם הורשע הנאשם. בהתייחסו לשאלת אופן ריצוי העונשים ציין כבוד השופט כבוב

"בבואי לקבוע האם העונשים האמורים אותם מצאתי לנכון לגזור על הנאשם ירוצו בחופף או במצטבר, נתתי דעתי לנסיבות האישיות והמשפחתיות של הנאשם; דברי הנאשם עצמו - ובפרט, הצער והחרטה אותם הביע; וכן העובדה שמדובר במאסר הראשון אותו הוא מרצה. לכן, מצאתי לקבוע שהעונשים בגין האישומים השלישי, הרביעי והחמישי - ירוצו בחופף לעונש שהוטל בגין האישום הראשון והשני...

ודוק, כידוע, השיקולים שינחו את בית המשפט, לצורך הכרעה בדבר אופן ריצוי עונשי מאסר שהושתו על אדם בגין עבירות שונות כוללים - קיומה של זיקה בין העבירות בהן הורשע הנאשם; שיקולים הנוגעים למהות העבירה וחומרתה; מידת הפגיעה והנזק שמעשי הנאשם יצרו; ושיקולים של גמול והרתעה [ראו: ע"פ 7786/21 **אזמה נ' מדינת ישראל**, פסקה 61 (14.07.2022), והאסמכתאות שם]. בענייננו, הגם שמדובר באירועים נפרדים, הרי שהזיקה הקיימת ביניהם אינה מבוטלת."

במסגרת **תפח (ב"ש) 69430-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 2.5.22), קבע בית המשפט המחוזי בב"ש כי לפניו שני אירועים/אישומים שונים וביחס לענישה פסק:

"לאור האמור, בשים לב למתחם הענישה ההולם שנקבע לכל אירוע, מתחייבת ענישה ממשית בדמות מאסר בפועל לתקופה משמעותית. מצאנו כי לנוכח הדמיון בין האישומים יש לגזור עונש אחד לכלל האישומים, עונש זה ייקח בחשבון את השיקולים לחומרא ולקולא שצוינו לעיל. העונש נקבע אף תוך התחשבות במספר העבירות, ותדירותן ותוך שמירת יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים לבין העונש (סעיף 40ג)"

גם במסגרת **תפח (ב"ש) 10058-6-15 מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו 4.6.19) מצא בית המשפט המחוזי לגזור עונש אחד בגין מספר אירועים וזאת בין השאר לנוכח הדימיון בין האירועים.

כנגזרת מהפסיקה האמורה, דומני שנכון במקרה שבפני לגזור עונש נפרד ומצטבר לכל אחד

מהאירועים. אומנם קיימת סמיכות זמנים מסוימת ביניהם (של כחודשיים) וניתן לראות את עבירה הנהיגה בפסילה כנובעת מאירוע התאונה, אך להבנתי השוני העובדתי בין האירועים ושיקולי הענישה השונים בגין העבירות נשוא האירועים, מחייב גזירת ענישה נפרדת והטלת עונש כולל.

אשר על כן החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים בגין העבירות נשוא תאונת הדרכים:

מאסר על תנאי לתקופה של ארבעה חודשים לשלוש שנים והתנאי שלא יעבור עבירה של גרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש. פסילה בפועל לתקופה של 11 חודשים, פסילה מותנית של 6 חודשים למשך שלוש שנים, התחייבות בסך 5,000 ₪ לשלוש שנים לבל יעבור עבירה של גרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש ופיצוי לכ"א מהנפגעים בסך 1,500 ₪. לאור הטלת הפיצוי ובהתחשב בהיותו של הנאשם במאסר, אמנע מהטלת קנס.

בגין עבירת הנהיגה בזמן פסילה, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר מותנה בן 4 חודשים לשלוש שנים והתנאי שלא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה, פסילת רישיון נהיגה בפועל לתקופה של 18 חודשים, פסילה מותנית של 6 חודשים למשך שלוש שנים, התחייבות בסך 10,000 ₪ לשלוש שנים לבל יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה. לאור היותו של הנאשם אסור, אמנע מהטלת רכיב של קנס.

לאור כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הכוללים הבאים:

מאסר מותנה בן 4 חודשים לשלוש שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של גרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 29 חודשים בפועל, בניכוי 6.5 חודשי פסילה שיפוטית שרוצו בבפ"ת 8160-07-22 ובניכוי חודשיים פסילה מנהלית בגין הליך זה (12175-12-22). בגין תיק זה נותרה לנאשם יתרת ריצוי לפסילה בת 20.5 חודשים.

מכוח סמכותי לפי סעיף 42 לפקודת התעבורה, יקבע כי הפסילה תחל עם שחרורו של הנאשם מהמאסר בו הוא שוהה כעת. דומני כי תוצאה לפיה תחל הפסילה עובר למועד שנקבע, תאיין למעשה חלק ניכר מעונש הפסילה נשקבע.

(מוסבר כי יש לבצע הליך של הפקדת רישיון נהיגה/תצהיר חלף הפקדה במזכירות בית המשפט בהתאם להנחיות המזכירות וכי באם הדבר לא יעשה אזי תקופת הפסילה לא תימנה).

פסילת רישיון נהיגה לתקופה של - 12 חודשים וזאת על תנאי למשך - 3 שנים.

(מוסבר כי על פי הדין מי שנפסל על תנאי יפסל בפועל אם תוך התקופה שנקבעה בגזר הדין יעבור אותה עבירה עליה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השניה לפקודת התעבורה ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה) .

פיצוי למעורבים בתאונת הדרכים בסכום של 1,500 ₪ כל אחד.

ניתן לשלם חוב מסוג קנס/ פיצוי/ הוצאות **כעבור שלושה ימים** מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה: www.eca.gov.il.

מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.

במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

לידיעתך: החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית המשפט. **לידיעתך:** בחלוף המועד לתשלום המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה ינקוט הליכים לגביית החוב. **למידע נוסף** ותשלום הקנס ניתן לפנות גם לנציגי המרכז לגביית קנסות ברשות האכיפה והגבייה במוקד המידע והשרות הטלפוני בטלפון מספר *35592 או בטל' מספר 073-2055000.

המאשימה תעביר לנאשם בתוך 30 יום את פרטי המעורבים.

חתימה על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ לשלוש שנים לבל יעבור עבירה של גרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש.

מוסבר כי ככל שתבוצע בתקופת ההתחייבות עבירה שנקבעה בהתחייבות, צפויה הפעלתה של ההתחייבות - דהיינו תשלום סכום ההתחייבות.

חתימה על התחייבות כספית בסך - 10,000 ₪ שלא תיעבר ב- 3 השנים **הקרובות** עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

מוסבר כי ככל שתבוצע בתקופת ההתחייבות עבירה שנקבעה בהתחייבות, צפויה הפעלתה של ההתחייבות - דהיינו תשלום סכום ההתחייבות.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א שבט תשפ"ה, 19 פברואר 2025, במעמד הנוכחים.